

A tökéletes szám

Egy szokványos hétköznap reggel volt, amikor Emil Prikler először beszélt a számokról. Ahogy beért az ügyészségre, kérette magát a feletteséhez. Tudta, hogy az öreg Porubán korán jár be. Bodor asszony, Porubán aprócska titkárnője süteménnyel kínálta, de Prikler csak komor arccal nézett rá. Bemehet hozzá, mondta végül Bodor asszony.

A megbeszélés gyorsan lefolyt, Porubán nem kért számon semmit Prikleren, aki jelezte, mostantól nem kíván vagyon elleni és gazdasági bűncselekményekkel foglalkozni. Lezárta minden aktuális ügyét, és mostantól kizárólag az élet elleni bűncselekmények érdeklik. Kategorikusan jelentette ki, amire Porubán akár ki is fakadhatott volna, de nem tette, talán némileg magát is meglepve ezzel. Érdekkonfliktusba kerültem a számokkal, mondta Emil Prikler, amire az öreg ügyész felkapta a fejét. A számokkal, kérdezett vissza elvékonyodott hangon, és fél szemmel a szekrénykéje felé sandított, ahol a flaskáit tárolta. Le kell rendeznem magamban egyet s más, tette hozzá Prikler, és nyilvánvaló volt, hogy ennél konkrétabb megállapítások itt már nem fognak elhangzani. Porubán bólintott, és miután a fiatal ügyész távozott, hosszan nézte még a helyet, ahol álldogált.

Prikler már több mint három éve az ügyészségen dolgozott, amikor az úJVárosi városrészbe költözött. Megkérdezte ismerőseit, nem találják-e túlságosan sterilnek ezt a nevet egy városrésznek: ÚJVáros, de az ismerősei csak legyintettek vagy vállalat vontak, és úgy néztek rá, mintha kellemetlen témát érintett volna. Prikler később megértette, mennyire buta kérdés is volt ez.

Prikler azelőtt egy szűk belvárosi utcában bérelt egy aprócska lakást, az egyik szobájának nagy részét egy régimódi szekrény foglalta el, a másikat pedig szinte teljesen kitöltötte az ágy. Az ablakából egy régi temetőre látott rá, a közepén egy szovjet katonai emlékmű állt, amelyet nyári estéken narancssárga fényvel világítottak meg. Messze volt innen a temető, de – különösen tiszta éjszakákon – még a sírok között osonó macskák körvonalait is ki lehetett venni az emlékmű narancsszín fényében.

Priklernek ez a szűk belvárosi lakás volt az első saját otthona. Amikor odaköltözött, még nem az ügyészségen dolgozott. Az egyetemen kezdett gyakornokként az egyik nagy belvárosi ügyvédi irodánál, ahol megtartották őt ügyvédbojtárnak. Egy negyvenes, selymes, hosszú hajú ügyvédnő volt a mentora, az első időkből már-már zavarba ejtően sokat foglalkozott a fiúval, de később eltávolodott tőle. Lucia Wernernek hívták, egy délkeleti kisvárosból származott – kínosan ügyelt rá, hogy származása ne legyen téma semmilyen társaságban. Prikler nem akart ügyvéd lenni, de ezt akkor még magának sem vallotta be. Lelkiismeretesen bújtta a peranyagokat, hosszú éjszakákon át görnyedt a bírósági végzések fölé, és hideg-

vérrel abszolválta első éles tárgyalását is. Mindenki arra számított, komoly ügyvédi karriert fut majd be, ezért aztán nem kis meglepetést okozott, amikor váratlanul átigazolt az ügyészséghez.

Az ügyvédi irodában a legkönnyedebben azok boldogultak, akik a fővárosban születtek. Lezserségük ugyanakkor elhivatottságuk kárára vált; akiknek jobban kellett igyekezniük, mint a részlegvezető Luciának, mert mélyebbről vagy csak egyszerűen messzebből jöttek, többet fektettek a munkába. Prikler a fővárosban született, de még csecsemő volt, amikor szülei visszatértek az apja szülőfalujába. Kései gyerekként született, amikor a szülei már túl voltak pályájuk csúcán. Apja nyelvészként végzett, tankönyveket írt és szótárakat állított össze, ám harmincöt éves korára annyira megromlott a látása, hogy váltani kényszerült. Miután visszaköltöztek a faluba, hamarosan kutyákat kezdett tenyészteni. Prikler anyja a helyi iskolában kapott állást, akkoriban még több mint háromszáz gyerek járt oda, és jól jött egy földrajz-történelem szakos tanárnő. Később a kutyafarm annyira beindult, hogy Prikler anyja otthagya az iskolát. A gyerek Emil állandó csaholás közepette töltötte a hétköznapjait, még álmait is áthatotta. Ötévesen egy fiatal kutyát fejbevert egy deszkával, olyan erővel, hogy a kutya mindjárt kimúlt. Nem derült fény az eset hátterére, Emil nem árulta el, hogy szándékosan tette, vagy csupán véletlen volt. Az apja végül arra a következtetésre jutott, maga a gyerek sem lehetett tisztában azzal, mi történt.

Emil apai nagyszülei is a faluban laktak, és Emil közel érezte őket magához, amíg nagyon kicsi volt. Később azzal kellett szembesülnie, hogy nem ért velük szót. A szülei nem tanították meg őt a nagyszülei nyelvére, arra a nyelvre, amelyen a falu őslakosai beszéltek. Legalábbis így beszéltek a templomban, a postán, a boltban. A helyi kétnyelvű iskola két része szigorúan elkülönült egymástól. Emil szülei vegyesen beszéltek, de a gyerek előtt nem használták a régi nyelvüket, holott Emil anyja ezen a nyelven tanított, apja pedig ezen a nyelven állította össze a nyelvkönyveit. Soha nem beszéltek erről, a nagyszülők is elfogadták, hogy Emil csak a gesztusaikat érti. Emil később ódzkodott mindentől, ami a faluhoz kötötte. A leginkább a kutyáktól. Nem beszélt hozzájuk, csak gesztusokkal kommunikált velük, ahogy a nagyszüleivel is. Akkor szabadult fel, amikor középiskolásként kollégiumba költözött. Olvasni kezdett, és szervezte az iskola életét. Sokan vették körül, de kevesen kerültek hozzá közel. A tanárok is inkább tisztelettel vegyes óvatossággal közeledtek felé, mintha a tanfelügyelet küldte volna közéjük. Mindig kiváló eredményeket ért el, és korán világos lett mindenki számára, hogy jogi tanulmányokba kezd. Már mielőtt felvették volna az egyetemre, megszerezte az alapismereteket római jogból, ismerte az európai jogfejlődés történetét, a Sachsenspiegelről a Code Civilen át a legújabb jogvitáig. Könnyedén bejutott az egyetemre, ahol hasonló fiatalemberekkel került egy társaságba. A kollégiumi szobatársai északról jöttek, és a megismerkedésükkor próbálták Emil származását a nyelvjárása alapján beazonosítani. Nem jártak sikerrel, és Emil végül mindig komor vállvonogatással zárta le a témát.

Csak a nyolcvanas évek végén nevezték el Újvárosnak azt a városrészt, amely a főváros környékén elterülő szőlődomboktól az egyik környékbeli faluig húzódott, s

amelynek közepén még a tizenkilencedik század végén épült fel az az üzem, amely a helyiek életét nagyban meghatározta. Eredetileg robbanóanyagok gyártására tervezték, és ahogy egyre terebélyesebb lett, stratégiai jelentőségre tett szert a szélesebb térségben, kormányok és dúsgazdag, befolyásos üzletemberek harcoltak érte évtizedeken keresztül, míg végül állami kezekbe került. A huszadik század folyamán egyre szélesedett a profilja, a nyolcvanas években még több ezer embert foglalkoztatott, és túlélte a rendszerváltást is, de ekkor már kezdett lepusztulni, és egyre inkább a terhére volt a városrésznek. Hamarosan elterjedtek a hírek, miszerint az itt dolgozó munkások korán halnak, és hogy a közeli vasúti pályaudvaron időnként a várakozó nők nejlonharisnyája egyszerűen szétolvad a gyárból elillanó gázoktól. Mégis éveken át folyt tovább a vegyi termelés, és még a gumifeldolgozásba is belevágtak, míg alig néhány évvel azelőtt, hogy Emil Prikler a városrészbe költözött, a gyár végleg elhagyottá vált. Néhány hangárt még bérbe adtak ugyan, de termelés már nem folyt. Egy több négyzetkilométernyi területet betöltő szellemgyár maradt csak, amelyből még mindig szivárgott a földbe a mérge, miközben a falait rágta az enyészet. Amikor Emil Prikler egy-egy kellemesen fényes tavaszi délutánon kitérte az ablakát, a lágy szellő elhozta lakásába a szellemgyár lehetőségét.

Prikler az egyik nagy bevásárlóközponttól nem messze bérelt lakást, ez volt a város első igazi, nyugati mintára épült, ragyogó bevásárlóközpontja, amely csak néhány nappal azelőtt nyílt meg, hogy New Yorkban az ikertornyokba csapódtak a repülőgépek. Prikler egyetemista volt akkor, frissen a fővárosban, és egy alkalommal el is látogatott az új bevásárlóközpontba, mintegy antropológiai céllal, hogy szemügyre vegye a fővárosba szakadt egykori jobbágyivadékok konzumemberré való átalakulásának folyamatát. Most, hogy a környéken lakott, messziről került az épületet, amelyhez hasonlók azóta tucatszám épültek fel a városban. Most már jobban érdekelte az, ami a csillogáson túl volt.

A bevásárlóközpont környékén húzták fel a hetvenes években azt a lakóövezetet, amely a későbbi Újváros magját adta, a peremén az egyik vasútállomással. Az Újváros másik, régebbi vasútállomása a szőlődombok tövében volt, ennek szomszédságában pedig az egykori kis falu, ahova most már a villamossínek is eljutottak. Prikler még egyetemistaként sokat utazott a négyes villamossal, de a másik irányba, a kollégiumok felé, s csak most fedezte fel az újvárosi végállomás környékét. A város egyik legnagyobb depójához közeledve már távolról látni lehetett a villamosok ágasbogas áramszedőit, mintha egy elhagyott kikötő hajóárbócai és antennái merednének az ég felé. Prikler egy koranyári estén szállt le először a négyes végállomása előtt egygel, még a vasútállomásig el nem jutva; két oldalról kátyúkkal tarkított négy-sávos út, amely messzi oázisok felé vezet, balról csak egy betonfal maradványai látszanak, jobbról a burjánzó gaz függönyén túl elhagyott, romos épületek, talán egy üzemhez tartozó egykori irodakomplexum, ezen túl pedig már a járműtelep, az áramszedők – mint megannyi halódó rovar ég felé ágaszkodó csápjai. A depón túl akadt még néhány épület, amelyeket kedvező áron béreltek kisebb külföldi cégek, vállalva, hogy kellemesnek tűnő tavaszi délutánokon évtizedes mérget csempész be ablakukon át a lágy szellő. Prikler rötta a betonjárdákat, és számolta, hány túlélő mutatkozik. Néhány idősebb, csenevész alak nejt

lonszatyrokát lóbálva tartott sietősen valamerre, alighanem a vasútállomásra. A négyesről itt nem szállt le senki, de volt, hogy felszálltak rá, rózsaszín műkörmös, fiatal lányok kilátszó köldökkel, a bevásárlóközpont felé tartva. Ez már nem érdekelt Prikler, aki be akart hatolni Újváros mélyére, de ekkor még nem érezte elérkezettnek az időt.

Mindössze néhány nappal azután, hogy Prikler közölte Porubánnal, mostantól ne számíton rá a vagyoni elleni és a gazdasági eseteknél, meghívót kapott egy szemináriumra, amelyet a városban rendeztek, és neki kellett képviselnie az ügyészséget. Előadást is kértek tőle, de gyorsan közölte Porubánnal, azt felejtse el, ha tényleg végig kell ülnie, akkor a legtöbb, amit tehet, hogy igyekszik nem teljesen megvető képet vágni.

Az egyik nagy Duna-parti szállodában tartották a szemináriumot, a résztvevők zöme büntetőjogi ügyvéd volt, akik olyan vehemenciával vetették rá magukat a hidegtálakra a szünetekben, akár a sáskák. Drága hely, drága rendezvény, drága emberekkel, Prikler nem igazán találta a helyét, de a vacsorán szóba elegyedett az egyik előadóval, egy negyven körüli ügyvédnővel, akit Ina Kusának hívtak, egy különösen jól menő iroda partnere volt, és tényleg értett a büntetőjoghoz. Prikler korábbi mentorára, Luciára emlékeztette, a haja, a mozdulatai, még a szeme is, de Ina sokkal magabiztosabbnak tűnt még ebben a feszélyező közegben is. Az viszont teljesen váratlanul érte Prikler, amikor vacsora után a bárpultnál találkoztak, és Ina nem akarta őt elengedni. Kiderült, van szobája a szállodában, de nem akart itt maradni, azt javasolta, menjenek máshova meginni valamit. Prikler azt felelte, nincs kocsija, mire Ina szemrebbenés nélkül felajánlotta, hogy elviszi.

Prikler ekkor majd két éve lakott az újvárosi lakásában, de még nem hozott fel nőt. Korábban a belvárosi albérletébe feljárt hozzá az egyik fiatal gyakornoklány, akivel meglepően sokáig nem unták meg egymást, végül azonban eltűnt valahova. Ina nem jegyezte meg, hogy milyen rendezett a lakás, inni kért, zenét viszont nem, és a büntetőjogról beszélt, amit Prikler nem bánt, csak már kicsit unt. A büntetőjogban van a legtöbb sötét filozófia, jegyezte meg, amikor belépett a nappaliba a borospoharakkal, remélve, ezzel más vágányra terelheti a beszélgetést. Ebből a sötétséget tudom elismerni, válaszolta Ina, kissé oldalra tartva a fejét, hogy a hosszú, selymes barna haja – épp olyan, mint egykor Luciáé – teljes csillogásában tündökölhessen. A sötétség mélyére vezet a dolog, folytatta, de a gondolatatlanságba is. Minden rossz politikai büntetőjogásként kezd, és bűnözőként végzi. Ezek elkerülhető állomások, mondta Prikler. Ha az ember már ügyész, akkor minden biztonnyal így tűnik, mondta Ina. Még néhány töredékes mondat után Prikler részéről egy finom bók kellett csak ahhoz, hogy Ina azonnal beinduljon. A nappali kanapéján csinálták, felesleges mozdulatok nélkül, gyorsan, lényegre törően. Az nem derült ki, Ina vajon férjnél van-e, Priklernek ugyan eszébe jutott, hogy tapogatózni kezdjen, de inkább elhessegette a gondolatot. Elég sok bort ittak, és Ina elvárta, hogy Prikler nagyon alaposan kinyalja, és még utána is ittak, és Prikler egészen valószínűtlenül kezdett a hatosról beszélni. Le fog bontani mindent, ami ezen kívül esik, mondta Inának, mert el kell jutnia a hatoshoz. Ina nem tűnt meglepettnek, pirosprosgás volt az arca a bortól és a kielégüléstől, és Prikler folytatta, hogy egé-

szen bonyolult úton jutott el idáig, valahol Cantornál kezdte, és aztán Russellen és Gödelen keresztül vezetett az út, de azt nem is tudta, vajon mit akar tőlük, mert nem igazán érdekelték a véletlenek, és mindig is irtózott a paradoxonoktól. A paradoxonok egyszerre gyerekes és perverz játszadozások, amelyek csak összezavarnak, eltakarják a kilátást. Eltakarják az olyan fontosabb dolgokat, mint például a hatos. A hatos, kérdezett vissza Ina. Prikler bólintott. Hiába olvastam el mindent, amit bírtam, végül a legegyszerűbb püthagoraszi kérdésekhez jutottam vissza, mondta. Innen pedig Szent Ágostonhoz. Szent Ágoston áll ki talán a legigazabb módon a hatos mellett, amikor kimondja, nem azért tökéletes szám a hatos, mert ennyi napig tartott a világ teremtése, hanem azért tartott ennyi napig, mert a hatos tökéletes szám. Ehhez már nem kell hozzátenni semmit. A tökéletes szám, kérdezte Ina, nem túl buzgó érdeklődéssel. Igen, mondta Prikler, az osztói összege megadja magát a számot. A huszonnyolc is ilyen. És több is van. De egyjegyű csak egy, a hatos. És mit akarsz ezzel mondani, kérdezte Ina, és felült, mintha már a menekülő útvonalat keresné. Prikler kis szünetet tartott. Végignézett a meztelen alsótestén, a lábán, a karján, a kezén, amelyben a borospoharat tartotta. Mindent le kell bontani, és közel kell férkőzni a hatoshoz. A szoba forogni kezdett, távolodott Ina és ez az egész valószerűtlen éjszaka. Elhalkult minden, már csak a vér zubogott valahol lassan csendesedve, mint egy folyó, amely békésen deltává szélesül. Átadni magamból minél többet, hogy megtapasztalhassak valamit belőle. Abból, ami egyedüli, egyszerű és megkérdőjelezhetetlen.

A kisfiút egy guberáló hajléktalan találta meg néhány utcányira Prikler lakásától. Nem sokkal korábban halt meg, a boncolás megállapította, a halált egy tompa tárgy a halántékára mért ütés okozta. A nyomozás kezdete után nem sokkal kiderült, egy Marek Lipa nevű kisfiú a holttest megtalálása előtt egy nappal tűnt el a környékről. Családja Újvárosban lakott, egy nagyjából Priklerrel egykorú informatikatanár és felesége, egy néhány évvel fiatalabb könyvelőnő – gyorsan lezajlott az azonosítás, a halott fiúban egyértelműen ráismertek az eltűnt Marekre. A nő hisztérikusan sírt, a férfi remegett, pszichológust küldtek hozzájuk, aki röviden beszélt velük, és megállapította, elég erősek, hogy átvészeljék a tragédiát. Prikler alaposan kikérdezte a nyomozókat a szülőkről szerzett első benyomásaikról, azt mondták, mintha már az elejétől biztosak lettek volna benne, hogy nem látják viszont a fiukat élve. Keveset szóltak egymáshoz, inkább csak gesztusokkal kommunikáltak. Mindketten itt születtek a fővárosban, egyetemista koruk óta együtt voltak, a nő egyszer elvetélt korábban, és csak némi idő elteltével vágtak bele újra a gyerekvállalásba. Visszafogott, szerény körülmények között élő fiatal család volt, a lakásukat komoly jelzőlog terhelte, egy majd tízéves Renault-val jártak, de megélhetési gondjaik nem voltak. Korábban egy másik külvárosi városrészben laktak, csak Marek születése után költöztek ebbe a háromszobás újvárosi lakásba. A szomszédjaik azt mondták, borzasztó ez a dolog, rázták a fejüket, és bizonygatták, hogy soha semmi gond nem volt a fiatalokkal. Az egész ház nagyon békés, mondták, volt ugyan a földszinten korábban egy külföldi társaság, amelyiknek akadt gondja a rendőrökkel, de a többi lakó mind becsületes, dolgozó ember. A nyomozók gyorsan utána jártak, hogy a földszinten lakó külföldiek az egyik közeli görög étkezde sza-

kácsai voltak, akikre a szomszédjaik időnként kihívták a rendőröket zaklatásra hivatkozva, de soha semmit nem sikerült bizonyítani, a görögök pedig később elköltöztek.

Prikler felkereste a házat, látni szerette volna, hol lakik a kis család, amelyet a tragédia ért. Épp a szellemgyár felé kellett elindulnia, a város erre különösen komor arcát mutatta, az utak, a járdák elhanyagoltak voltak, az épületek között elgázosodott bokrok, amelyekben pockok neszezték. A környékbeli lakóházakat a nyolcvanas években húzhatták fel, a legtöbben már műanyagra cserélték az eredeti nyílászárókat, a kapukat néhány bejáratnál chipes beléptetővel szerelték fel. Lipáéktól hét percet kellett gyalogolni a legközelebbi megállóhoz – ez a hét perc épp elég volt ahhoz, hogy az ember tüdejébe nem elhanyagolható mennyiségű káros gáz jusson. Persze a kritikus határ alatt – a káros gázok mértéke mindig a kritikus határ alatt maradt. Este volt, és Prikler főleg fiatalabb járókelőkkel találkozott, dohányzó férfiakkal és nőkkel, akik gyanakvóan vetettek felé egy-egy pillantást. Egy kapualjban mintha egy hajléktalant is látott volna, de amikor közelebb ment, csak rongyok és kartonpapírok halmát találta ott. A hajléktalan, aki a holttestet megtalálta, keveset beszélt a nyomozóknak, amikor arról kérdezték, szokott-e kétes alakokat látni a környéken, csak vonogatta a vállát.

A szülők azt állították, Marek egyszerűen elveszett az utcán, amikor az anyjával bevásárlásból jöttek haza. Az anyja visszaszaladt a boltba, mert ott felejtette a kézitáskáját, és amikor visszaért, Mareknek hűlt helyét találta. Körbejárta a tömböt, az egész környéket, azt hitte, biztos a játszótérre ment a házak közé, aztán hogy hazafelé indult, mire mindent bejárt, két óra is eltelt, és csak akkor hívta a férjét. Prikler ellenőriztette a telefonhívásaikat, az eltűnés napján a felesége számáról nem volt hívás a férje mobilján. A munkahelyi számán hívta, mondta erre a felesége, amikor pedig a nyomozók ezt is megcáfolták, azt állította, össze van zavarodva, nem is hívta a férjét, hiszen akkorra már haza kellett érnie a munkahelyéről.

Hasonló bűneset az elmúlt tíz évben nem fordult elő a környéken. Volt megérőszakolás, többször is megtámadtak idős embereket, akadtak családon belüli kisélesek és öngyilkosságok, utóbbiból bőven jutott Újvárosra. Gyereket viszont nem gyilkoltak errefelé jó ideje. Ez egy alapvetően békés környék, mondták a helyiek, a szemükben csendes búskomorsággal.

A kis Marek nem járt még óvodába, de a nyomozók kiderítették, hogy rendszeresen felkerestek vele egy logopédust. Későn tanult beszélni, és a szülei elégedetlenek voltak. A szülei valójában rejtegették a kisiút, mondta Marek anyjának unokatestvére, aki ugyanabban a tömbben lakott. Prikler több mindent vastagon aláhúzott a vallomásaiban. Erika Porubskának hívták a nőt, harmincnégy éves volt, két kisiú anyja, és nagyon furcsán beszélt az unokatestvéréről. Prikler már látta maga előtt, hogy ő lesz a fő tanúja a tárgyaláson. Miután Veronika először elvetélt, ennek a második lehetőségnek már nem örült annyira, mondta az unokatestvéréről a nő. Milant, Marek apját senki nem ismerte igazán, állította Porubská. Nagyon ritkán nézett rá a kisiúra, nem látta vele játszani senki. Éjjel-nappal a laptopja fölé görnyedt. A logopédus is azzal kezdte, először nem is értette, mit akarnak tőle a szülők. Az apja keveset foglalkozott a kisiúval, mondta határozottan. A logopédus egy ötvennyolc éves nő volt, a belvárosban praktizált. A gyerekeknek valóban voltak

beszédzavarai, de olyanok, amelyekben nem egy logopédus a kompetens, ezt magyarázta a szülőknek is, akik mégis erőltették a kezeléseket.

Amikor Prikler elolvasta a logopédus vallomását, felpillantott, és kissé remegő hangon jelentette be, erre fogják felépíteni a vádat. A nyomozók nem akarták megérteni a dolgot, de ő erősködött, és azt is meglebegtette, elveheti tőlük az ügyet, ha úgy gondolják. Erre csend lett az irodában. Prikler kézbe vette a logopédus vallomását, és hangosan olvasni kezdte. Közben az járt a fejében, ez az ügy ki fogja zökkenteni. A kisiú halála címlapokra kerül, és neki szerepelnie kell majd. Az ügy viszont nem engedte, gonosz szorítással húzta magához, hogy az már-már fizikai fájdalmat okozott.

A kis Marek csak néhány héttel azelőtt mondta ki az első értelmes szavakat, hogy betöltötte volna a harmadik életévét. A szülei először nem is tudták, hogy értelmes szavakról van szó, azt hitték, ezek csak a gyerek saját gügyögő nyelvének legújabb leleményei. Amikor egyre több lett ezekből a furcsa szavakból, és a gyerek mintha egy komplex nyelvet kezdett volna felépíteni belőlük, megijedtek, és ekkor fordultak a logopédushoz. Először ő sem értette, miről van szó. Feljegyezte a szavakat, amelyeket a kis Marek a leggyakrabban használt: szíp, kíz, kírek, játík, ezek voltak, amiket értelmes szavaknak talált. Ezek egy idegen nyelv szavai, állapította meg a logopédus, méghozzá nyelvjárásban kiejtett szavak, és amikor ezzel szembesítette a szülőket, azok teljesen elsápadtak. Ők nem beszélték ezt a nyelvet. A logopédus megkérdezte, hol került kapcsolatba a kis Marek ezzel a nyelvel. Megtörténhetett a játszótéren, rokonoknál, barátoknál, a tévéből, elvégre ezt a nyelvet sokan beszélték az országban. Csak épp Lipáék nem. Sápadtan csóválták csak a fejüket. Nem, sehol. Nem hallhatta. Mintha nem akarták volna elfogadni. Pedig itt, ebben a városban is beszélik ezt a nyelvet. Talán a szülők felmenői közül is ez volt valakiknek az anyanyelve, csak feledésbe merült az idők folyamán. Lipáék erre nem reagáltak. Egy darabig még folytatták a foglalkozásokat, aztán egyszer, két héttel az eltűnés előtt közölték a logopédussal, hogy ennyi volt. Nem indokolták meg a döntést. A logopédus nem akart többet mondani. Amikor a nyomozók megkérdezték, el tudja-e képzelni, hogy a szülők árthattak a gyerekeknek, azt mondta, ezt nem tudja megítélni. A nyomozók hozzátették, nagyon ingerültnek tűnt, amikor ezt mondta, majdnem szétrobbant.

Prikler emlékezett azokra a szavakra, amelyeket a kis Marek egy ismeretlen múltból halászott elő. Odahaza, az ő falujában is ezen a nyelven beszéltek, és amennyire meg tudta ítélni, ebben a nyelvjárásban. Ő sem tudott szinte semmit azokról az emberekről és arról a nyelvről, de most felismerte, és mintha egy olyan régi ima szavai rémlettek volna fel előtte, amelyben soha nem hitt. Talán az ő falujának környékéről származhattak Lipáék felmenői, de ennek a nyomozók már nem tudtak utánanézni. És nem is volt rá szükség. Először az anya tört meg. Zokogva, önkívületi állapotban mondta el, hogy nem bírtak ránézni a gyerekre, mintha nem az övék lett volna, és ezt nem lehetett kibírni. Kezelésre szorult a vallomás után, be kellett nyugtatózni, mert teljesen összeomlott. Az apa viszonylag higgadtan viselte a lelepleződést. Még azt is elárulta, egy papírnehézéssel vágta fejbe a fiút, amelyet még ő kapott gyerekkorában valamelyik születésnapjára, és egy tekősbékát formázott.

Egyre gyakrabban álmódott ismét kutyákkal. Főképp a kis Marek esete óta. Érezte a kutyák szagát. A legbüdösebbek a rottweilerek voltak, ezeket szerette legjobban az apja. Nem kell félni, ha vicsorognak, mondta, és ő is vicsorgott. A rottweilerek viszont nemcsak vicsorogtak, hanem csaholtak is, olyan hangon, amit nem volt könnyű kitörölni az ember fejéből. Egy időben már akkor is hallotta ezt a hangot, amikor teljes csend telepedett a környezetére. Azokon a kiismerhetetlen őszi estéken, amikor mindenki eltűnt valahova, Emil egyedül maradt a házban, és várta, hogy a kutyák kaparni kezdjék az ajtót. Csend volt, de ő hallotta a csaholást. A kutyákat szigorúan elzárva tartották hátul, és ezeken az őszi délutánokon még csak elő sem jöttek a kifutókba, lustán döglöttek a bódéik mélyén. Emil viszont látta maga előtt, ahogy egyesével előballagnak, és csaholnak közben. Egyenesen az ajtó felé tartanak, és odaérve kaparni kezdik. Amikor pedig rájönnek, hogy ezzel semmire sem mennek, fejfel rohannak neki az ajtónak. Két-három rottweiler egyidejű becsapódásának sokáig nem tud ellenállni az ajtó.

A labradorok barátságosabbnak tűntek, de ő inkább alattomosabbnak látta őket. Belőlük több volt, és az apja tisztelte őket, talán még a rottweilereknél is jobban. Mintha igazi arisztokraták lennének, az apja olyan körültekintően beszélt róluk. Ehhez méltó neveket is adott nekik: Lipót, Rudolf, Albert, Ferdinánd. A legrémelebb, amit csak elképzelni lehetett, hogy a labradorokkal történik valami. Mondjuk, hogy valaki megmérgezz egy labradort. Az apja soha nem beszélt ilyesmiről, de Emil érezte, hogy tart ettől, mert ha ez bekövetkezne, az felmérhetetlen következményekkel járna. A labradorokba nem lehetett csak úgy belekötni.

Emil soha nem ért hozzájuk. Távolról nézte őket, és hallgatta a csaholásukat. Nem félt tőlük, csak érezte, hogy a szaguk, a hangjuk, a lihegésük, a nyáluk borzasztó. Régi bűnököt idéztek fel benne, amelyekhez neki semmi köze nem lehetett, mégis folyton az eszébe jutottak. Mintha ennek a szagnak, ennek a hangnak mégiscsak köze lett volna hozzá, pedig mindent megtett, hogy eltávolítsa őket magától.

Most érezte magán ezt a szagot. Amikor reggel felébredt, a fülében a rottweilerek csaholása zengett, és a bőrén érezte a labradorok erős szagát. Vele voltak, visszatértek hozzá, soha egy pillanatra sem hagyták magára.

Hiába volt teljesen elhagyatott az egykori gyárnak ez a része, amely a szőlődombokra nézett, és egykor a legkülönfélébb robbanóanyagok kerültek ki a mélyéről, Prikler folyamatos zúgást vagy talán duruzsolást hallott a falak közül, mintha az egykori gyári munkások dúdolnák halkán, kitartóan a maguk halálos munkadalát.

A gyár területére bejutni könnyebb volt, mint várta. Alig kellett keresgélnie, hogy egy olyan részhez jusson, ahol többszáz méteres rés tátongott a betonfalban. A másik oldalt, ahol a nagyobb vegyianyagtartályok voltak – közülük sok máig kiürítetlenül –, drótkerítések kusza rendszere védte.

Vajon milyen évszakra hasonlít ez a mostani, fordult meg Prikler fejében, amikor visszatekintett a lépcsősor tetejéről, amely a komplexum falai közé vezetett. A távoli szőlődombok innen lepusztultnak tűntek, elszórt kis házikókkal, amelyekben talán még maradt némi büzlő bormaradék a demizsonok fenekén.

Talán a kisleány évszaka. A vádirat, amelyben Emil Prikler járási ügyész megvádolta a Lipa házaspárt hároméves gyermekük megölésével, lassacskán összeállt.

Még akár ma este elkészülhetett volna, ha Prikler nem érzi úgy, hogy valami kiúzi a lakásából. Valami, ami a fejében van. A falak közé kellett menekülnie.

Csupa esetleges védekezés, kapálózás, ezek a szavak jártak a fejében. Arra gondolt, a paradoxonok ezekre keresnek mentséget. A hazudós azt állítja, hogy hazudik, vajon hol a megoldás? Csak egyféleképpen lehet leszámolni mindezzel, ha kizárjuk a valóságból. Ha a tökéletessel próbálunk kapcsolatba lépni.

Hol máshol lehetne ezt megtenni, mint a teljes elhagyatottságban.

Egyre csak haladt befelé, a kéniszagú, félig leomlott, szétmart falak között, és nem tudta, vajon valóban egyre nehezebbre esik-e a lélegzetvétel, vagy mindezt csak beképzeli. Soha nem merészkedett még ennyire mélyre az újvárosi szellemgyárba, és most határozottan jólesett arra gondolnia, évek óta senki nem járt itt. A földön rozsdás fémgerendák hevertek, talán ezekkel voltak kimerevítve a falak, és amikor a komplexum kezdett beomlani, kilazultak és lezuhantak. Helyenként már bekukucskált az égbolt. Még mindig hallotta a mélyből, a vibráló sötétségből a halk, kitartó duruzsolást.

Bent volt, valahol a közepén, a nagy szellemgyár maró levegőjében, és szinte érezte, ahogy a tüdőhólyagocskái szappanbuborékokként robbannak szét, amikor beáramlik a maró gázokkal teli levegő.

Hirtelen rázúdult a fény: megtorpant, és épphogy megtartotta az egyensúlyát: szakadék nyílt alatta, odalent sárgásbarna anyaggal teli medence.

Körbenézett, és megremegett a térdé.

Nem volt sehol, amit keresett. Még csak valami ahhoz hasonló sem. Nem találta, ami folyton ott lebegett a szeme előtt.

A hatos egy család.

Lassan, egyensúlyozva indult meg a fal mentén, egy keskeny peremen. Előtte mindenhol ugyanaz, félig szétmart téglafalak, körülöttük magas, tágas fémhangárok, csövek és tartályok bonyolult rendszerei, elgazosodott belső úthálózat, és megszámlálhatatlanul sok épületrom, azokon túl pedig Újváros lopakodó hétköznapjai. Amíg szét nem mállanak a levegőtől.

Kutyaugatás harsant fel valahol a háta mögött, visszhangozva a falak között, mintha egy egész falka robbant volna elő egy rejtett pincenyílásból. Hátrafordult, de nem volt elég helye, elvesztette az egyensúlyát, és úgy zuhant le, mint egy báb.

Odafentről nem láthatta a kampókat. Még csak be sem piszkolódott az inge, ahogy az egyik hátulról átdőfte. Csak az arca előtt állt meg.

Épp aznap volt a harmincötödik születésnapja.